

4 stycznia. Druga Niedziela po Narodzeniu Pańskim. O. Jacek Salij OP komentuje Ewangelię

(Syr 24,1-2.8-12) Mądrość wychwala sama siebie, chlubi się pośród swego ludu. Otwiera swe usta na zgromadzeniu Najwyższego i ukazuje się dumnie przed Jego potęgą. Wtedy przykazał mi Stwórca wszystkiego, Ten, co mnie stworzył, wyznaczył mi mieszkanie i rzekł: W Jakubie rozbij namiot i w Izraelu obejmij dziedzictwo! Przed wiekami, na samym początku mię stworzył i już nigdy istnieć nie przestanę. W świętym Przybytku, w Jego obecności, zaczęłam pełnić świętą służbę i przez to na Syjonie mocno stanęłam. Podobnie w mieście umiłowanym dał mi odpoczynek, w Jeruzalem jest moja władza. Zapuściłam korzenie w sławnym narodzie, w posiadłości Pana, w Jego dziedzictwie.

(Syr 24,1-2.8-12)

Mądrość wychwala sama siebie, chlubi się pośród swego ludu. Otwiera swe usta na zgromadzeniu Najwyższego i ukazuje się dumnie przed Jego potęgą. Wtedy przykazał mi Stwórca wszystkiego, Ten, co mnie stworzył, wyznaczył mi mieszkanie i rzekł: W Jakubie rozbij namiot i w Izraelu obejmij dziedzictwo! Przed wiekami, na samym początku mię stworzył i już nigdy istnieć nie przestanę. W świętym Przybytku, w Jego obecności, zaczęłam pełnić świętą służbę i przez to na Syjonie mocno stanęłam. Podobnie w mieście umiłowanym dał mi odpoczynek, w Jeruzalem jest moja władza. Zapuściłam korzenie w sławnym narodzie, w posiadłości Pana, w Jego dziedzictwie.

(Ps 147,12-15.19-20)

REFREN: Słowo Wcielone wśród nas zamieszkało

Chwal, Jerozolimo, Pana,
wysławiaj twego Boga, Syjonie.
Umacnia bowiem zawory bram twoich
i błogosławi synom twoim w tobie.

Zapewnia pokój twoim granicom
i wyborną pszenicą hojnie ciebie darzy.
Śle swe polecenia na krańce ziemi
i szybko mknie Jego słowo.

Oznajmił swoje słowo Jakubowi,
Izraelowi ustawy swe i wyroki.
Nie uczynił tego dla innych narodów.
Nie oznajmił im swoich wyroków.

(Ef 1,3-6.15-18)

Niech będzie błogosławiony Bóg i Ojciec Pana naszego Jezusa Chrystusa; który napełnił nas wszelkim błogosławieństwem duchowym na wyżynach niebieskich - w Chrystusie. W Nim bowiem wybrał nas przez założeniem świata, abyśmy byli święci i nieskalani przed Jego obliczem. Z miłości przeznaczył nas dla siebie jako przybranych synów przez Jezusa Chrystusa, według postanowienia swej woli, ku chwale majestatu swej łaski, którą obdarzył nas w Umiłowanym. Przeto i ja, usłyszawszy o waszej wierze w Pana Jezusa i o miłości względem

wszystkich świętych, nie zaprzestaję dziękczynienia, wspominając was w moich modlitwach. [Proszę w nich], aby Bóg Pana naszego Jezusa Chrystusa, Ojciec chwały, dał wam ducha mądrości i objawienia w głębszym poznaniu Jego samego. [Niech da] wam światłe oczy serca tak, byście wiedzieli, czym jest nadzieja waszego powołania, czym bogactwo chwały Jego dziedzictwa wśród świętych.

Aklamacja (1 Tm 3,16)

Chrystus został ogłoszony narodom, znalazł wiarę w świecie, Jemu chwała na wieki.

(J 1,1-18)

Na początku było Słowo, a Słowo było u Boga, i Bogiem było Słowo. Ono było na początku u Boga. Wszystko przez Nie się stało, a bez Niego nic się nie stało, co się stało. W Nim było życie, a życie było światłością ludzi, a światłość w ciemności świeci i ciemność jej nie ogarnęła. Pojawił się człowiek posłany przez Boga - Jan mu było na imię. Przyszedł on na świadectwo, aby zaświadczyć o światłości, by wszyscy uwierzyli przez niego. Nie był on światłością, lecz /posłanym/, aby zaświadczyć o światłości. Była światłość prawdziwa, która oświeca każdego człowieka, gdy na świat przychodzi. Na świecie było /Słowo/, a świat stał się przez Nie, lecz świat Go nie poznał. Przyszło do swojej własności, a swoi Go nie przyjęli. Wszystkim tym jednak, którzy Je przyjęli, dało moc, aby się stali dziećmi Bożymi, tym, którzy wierzą w imię Jego - którzy ani z krwi, ani z żądzy ciała, ani z woli męża, ale z Boga się narodzili. A Słowo stało się ciałem i zamieszkało wśród nas. I oglądaliśmy Jego chwałę, chwałę, jaką Jednorodzony otrzymuje od Ojca, pełen łaski i prawdy. Jan daje o Nim świadectwo i głośno woła w słowach: Ten był, o którym powiedziałem: Ten, który po mnie idzie, przewyższył mnie godnością, gdyż był wcześniej ode mnie. Z Jego

pełności wszyscyśmy otrzymali - łaskę po łasce. Podczas gdy Prawo zostało nadane przez Mojżesza, łaska i prawda przyszły przez Jezusa Chrystusa. Boga nikt nigdy nie widział, Ten Jednorodzony Bóg, który jest w łonie Ojca, /o Nim/ pouczył.

Komentarz:

Adam Mickiewicz w następującym dwuwierszu skomentował dzisiejszą Ewangelię:

Słowo stało się ciałem, ażeby na nowo

Ciało twoje, człowieku, powróciło w słowo.

Spróbujmy rozwinąć tę myśl naszego narodowego wieszczka. Kilka dni temu wyjaśniałem, że grecki wyraz *logos* ma wiele znaczeń, ale dzisiaj zastanówmy się nad jego pierwszym znaczeniem i zapytajmy, dlaczego Syn Boży jest nazwany Słowem. Otóż Jednorodzonego Syna Bożego nazywamy Słowem, bo w Nim i tylko w Nim Ojciec Przedwieczny wypowiada całą nieskończoność swojej Boskości. Równy swojemu Ojcu Syn Boży jest zarazem Słowem stwórczym: właśnie przez Niego Ojciec Przedwieczny stworzył świat i wszystko podtrzymuje w istnieniu.

To właśnie Boskie Słowo stało się ciałem, przyjęło człowieczeństwo. To prawda, że Bóg od dawien dawna przemawiał do nas ludzi. Przemawiał i wciąż przemawia przez ten świat, którym nas obdarował, aby był naszym domem. „Wielokrotnie i na różne sposoby — jak czytamy w

Liście do Hebrajczyków — Bóg przemawiał przez proroków”. Ponadto przemawiał i wciąż przemawia przez swoją codzienną opatrzność nad nami. Ale całe to Boskie różnorodne przemawianie do nas zmierza do tego, że tak ostatecznie Bóg chce nam powiedzieć jedno jedyne Słowo, ale za to Słowo nieskończone, Słowo, które jest Życiem wiecznym, Słowo, które jest Synem Bożym. Bóg przemówił do nas swoim własnym Synem, który stał się człowiekiem, odkupił nas na krzyżu i przez swoje zmartwychwstanie stał się Nadzieją naszego zmartwychwstania.

Otóż Adam Mickiewicz poucza nas mniej więcej tak: Skoro Bóg aż tak nas umiłował, że przemówił do nas swoim własnym Synem, że Jego Słowo stało się ciałem — to wypada z naszej strony, abyśmy na tę Bożą miłość odpowiedzieli miłością jakąś analogiczną — abyśmy Boga pokochali ze wszystkich myśli, ze wszystkich sił i z całego serca. Mickiewicz próbuje podpowiedzieć nam jeszcze więcej: próbujmy sami, całymi sobą, stawać się słowem odpowiedzi na miłość Bożą.

Bo wsłuchajmy się jeszcze raz w ten dwuwiersz Adama Mickiewicza:

Słowo stało się ciałem, ażeby na nowo

Ciało twoje, człowieku, powróciło w słowo.

o. Jacek Salij OP